

Օ Ա Ջ Ի Ս

Լ Ե Ի Ո Ն Մ Ա Ն Ո Ւ Է Լ Ե Ա Ն Ց Ի

Մենք գընում ենք... բայց դեռ մօտ չէ ցանկալի մեր հեռատան.
Մենք յոգնած ենք և այրւած ենք, պաշտակած ենք մենք սաստիկ.
Մենք գընում ենք... բայց դըժւար է, աւազոտ է մեր ճամբան.
Վայրենի է շըրջակայքը, ամալի է և լըռիկ:

Բայց այնտեղ, ուր մենք դիմում ենք թառանչով և անհամբեր,
Մեզ քարշում է, գըրաւում է դիւթական մի տեսարան.
Բացւելու են մեր սըրտերը, փըշըւելու են շըղթաներ,
Որ կապել են, կաշկանդել են մեր թըռիչքըն առնական:

Անոյշ բոյրըն ու զով հողմըն փըշելու են մեր դէմքին,
Թարմ ծառերըն յըղելու են մեզ ողջոյնը սիրային,
Կարկաջով էլ հոսելու են առւակները պաղպտջուն,
Եւ իւր գիրկը բանալու է սիրեցեալ մեր բընութիւն:

Այն միրաժ չէ, որ քարշում է. օդումը չէ նա կանգնած.
Այլ օազ է—իրական է հըրապոյրըն այդ անուան:
Տեսնելու ենք, ո՛վ Աստուած իմ, մեր աշխարհըն աւետեաց,
Հասնելու են մեր ըղձերը և մեր ուխտը կատարման.
Թէ կարօտը մեր սրտումը՝ լինելու ենք նահառակ,
Եւ աւազ է ծածկելու մեզ, ողորմելի մեր դիակ: